

Katedra zvukové tvorby

Posudek teoretické diplomové práce – bakalářské ☒ / magisterské ☐

Autor/ka práce: Šimon Herrmann

Název práce: Zvukové atmosféry a jejich přínos filmové řeči

Posudek vedoucí/ho práce ☒Posudek oponenta/ky ☐

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Radim Lapčík, KZT

Hodnocení obsahu a výsledné podoby teoretické diplomové práce:

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....B.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....B.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....A.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol a jejich proporce.....A.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....A.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě)A.....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úpravanelze hodnotit, obrazové přílohy nejsou potřeba.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....B.....

Celkové hodnocení diplomové práce (A-F)A.....

(vysvětlivky hodnocení: A = výborný výkon převyšující daná kritéria, B = nadprůměrný výkon s minimem chyb, C = průměrný výkon s přijatelným počtem chyb, D = přijatelný výkon s větším počtem chyb, E = výkon vykazující minimální naplnění kritérií, F = nepřijatelný výkon)

Doporučení:

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce obsahuje odstavec shrnující obsah práce a její závěry; rozvádí detailněji hodnocení dílčích kritérií uvedených výše, zejména zdůvodnění známek D, E, F; vyzdvihuje přednosti práce, zvláště v případě hodnocení A, B; formuluje otázky, k nimž se student/ka musí při obhajobě vyjádřit; na závěr uvádí jednoznačné vyjádření, zda autor prokázal či neprokázal schopnost samostatné tvůrčí činnosti ve své oblasti výzkumu, zda jeho práce splňuje či nesplňuje požadavky standardně kladené na diplomové práce, zda vedoucí/oponent práci doporučuje či nedoporučuje k obhajobě a jakou známku navrhuje. Slovní hodnocení má typicky rozsah 1 normostrany; v případě práce bez výtek může být i kratší. U prací, kde není co vytýkat, je namístě položit doplňující otázku ve smyslu, kam by uchazeč pokračoval v dalším výzkumu.

Vlastní slovní hodnocení teoretické diplomové práce:

Šimon Herrmann se ve své bakalářské práci věnuje tématu zvukového pozadí scény a zejména tzv. zvukových atmosfér. Jde o téma relativně staré a tradiční, nicméně často opomíjené jak zvukovými teoretiky, tak – zejména – filmovými tvůrci. Vzhledem k tomu jeho nové zpracování není vůbec na závalu a, jak uvidíme dále, v tomto konkrétním případě se jedná o správnou volbu.

V první pasáži autor shrnuje, co se obvykle rozumí pod pojmem „zvuková atmosféra“, přičemž vhodně cituje i zdroje z příbuzných oborů. Správně rozlišuje mezi aktivním a pasivním poslechem, včetně zmínění důsledků, které tento rozdíl přináší. Tam, kde je to třeba, se dokáže vymezit vůči zavádějícím teoriím i uznávaných autorů, aniž by však snižoval jejich přínos. Namísto planého vymezování se a odmítání celých myšlenkových bloků jen věcně zdůrazňuje zjevné myšlenkové nekonzistence, avšak ty části, které konzistentní jsou, dokáže přijmout a dále smysluplně zpracovat – což je vlastnost, která chybí i řadě zkušenějších autorů.

Ve zbytku práce popisuje možné způsoby práce se zvukovými atmosférami. Tento popis není (a ani nemůže) být vyčerpávající, nicméně může posloužit jako vodítko ať už pro studenta nižších ročníků zvukové tvorby, nebo (zejména) pro začínajícího filmového tvůrce (např. režiséra), který chce rozšířit své vědomosti o zvukové tvorbě. Bohužel toto zacílení není zjevné už v úvodu, kde je evidentně počítáno s tím, že čtenář alespoň nějaké elementární zkušenosti či teoretické znalosti o zvukové tvorbě má. Pokročilejším zvukovým tvůrcům může naopak vadit absence detailnějšího popisu praxe zpracování zvukového pozadí ve velkých zvukově-postprodukčních studiích. Je ovšem třeba přiznat, že obě tato konkrétnější zacílení by vedla k nabobtnání textu nad rozsah bakalářské práce, a tedy je možné nad jejich absencí přimhouřit oči.

Výborná jsou naopak květnatá a výstižná přirovnání, která jazyk teorie zlidšťují a zpřístupňují i lidem, kteří se o tematiku zvukové tvorby aktivně nezajímají. Stejně tak stojí za vyzdvihnutí jednoduchá shrnutí probírané problematiky, užívaná v místech, kdy by se méně zkušený čtenář v textu mohl ztratit.

Celkově se jedná o jazykově zřetelně nadprůměrnou práci, příležitostné úkroky z akademického jazyka do subjektivity (zejm. občasné použití první osoby namísto třetí) a do slangových termínů (např. „ve vztahu k mixu *dry/wet* signálu *dry* posuzujeme aktivním poslechem a *wet* poslechem pasivním“) nejsou na závalu.

Na rozdíl od většiny podobných prací, autor zde nepodceňuje význam šumu a výslovně se věnuje interakcím mezi šumem a zvukovými atmosférami, což je v českém zvukově-teoretickém kontextu rozhodně přínosné.

Obligátní přívazek o užití filmové hudby ve funkci zvukového pozadí sice nepřináší nic nového, ale bez něj by tato práce nebyla kompletní. Zároveň detailnější rozbor této problematiky by se neobešel bez rozboru situací, v nichž je hudba takto používána, a rozboru historie použití hudby ve funkci akustického pozadí, čímž by tuto práci neúnosně prodloužil, a možná i vydal na samostatnou práci.

Práce Šimona Herrmanna není vyčerpávající, ale zvolené téma zkoumá na úroveň bakalářské práce zřetelně nadprůměrně. Student zde nejen prokazuje vlastní porozumění zkoumané problematice, ale ještě se dokáže kriticky vztáhnout k předchozím pracem na podobné téma, přinést vlastní myšlenky, a odprezentovat je obecně srozumitelnou formou.

Vzhledem k tomu práci k obhajobě doporučuji, a navrhuji hodnocení A.

Datum: 5.9.2019.....

Podpis: